

Číslo?

A-4116

Věk?

24.

Vdaná?

Ano.

Profese?

Elektrikářka.

Cože? Elektrikářka? Je to pravda?

Ano.

TY umíš natáhnout dráty a to všechno?

Ano.

Napravo – a poznamenat, nařídil zapisovateli.

Celá šťastná došla ke Kitty, která uspěla už před ní, a oblékla se. Ostatní dívky se kolem ní shlukly a chtěly vědět, co způsobilo tu změnu tempa v rytmu selekce připomínajícím metronom. A-4116 jim šeptem vysvětlila, že prohlásit se za elektrikářku ji zničehonic napadlo, když horečně přemýšlela nad něčím neobvyklým, čím by doktorův pohled odvedla od jizvy po apendektomii na svém bříše. Nebyla to vyložená lež, protože její otec byl elektroinženýr a učil ji, jak doma opravit vadné vedení a pokažené přístroje.

Už zítra se na to každopádně zapomene a pro tuhle chvíli to dobře posloužilo svému účelu. V průběhu dlouhého odpoledne lhaly mnohé, více či méně úspěšně, zejména o svém věku

a povolání. Jen jediná žena zapřela, že má dítě – čtyřletého chlapce, který se narodil, když jí bylo teprve sedmnáct –, a nikdo si netroufal ji za to kritizovat. Nemohla by mu nijak pomoci, ani kdyby s ním zůstala.

Toho večera po selekci čekalo ty šťastné, které byly vybrány, těžké loučení. A-4116 šla nejdřív za tetou Hellou, poslední spojnicí se starší generací. Našla ji v pokojném rozpoložení, bez jediné známky strachu z jisté smrti. Seděly spolu, objímaly se a mladší z nich nebyla schopná slova, jen nasávala vřelost mateřské ženy, zatímco ta starší opakovala slova, která jí na rozloučenou řekla Mutti, nabádala ji, ať zůstane silná a dělá, co může, aby zůstala naživu. Hella jí řekla, ať ji nelituje, že to jediné by nesnesla, a vyprávěla jí o krásném životě, který prožila, a mnoha šťastných chvílích s Mutti. Všechno to znělo tak zvláště povědomě.

Cestou zpátky potkala Gisu, která mířila k Bloku 12 s párem bot, které jí A-4116 kdysi dala v Terezíně, když dívka z těch svých vyrostla. Gisa byla bosa. Společně vešly do bloku, posadily se na prýčnu a držely se za ruce, zatímco Gisa vysvětlovala, že jí boty donesla, protože jsou mnohem lepší než ty, které A-4116 získala po té hloupé výměně při příjezdu do tábora. Svě kožené holínky už zpátky nikdy nedostala. *Já boty už nebudu potřebovat*, řekla Gisa. *Že ne?*

Na to se nedalo nic říct, tohle dítě chápalo výslednou bilanci až příliš dobře, přestože se dospělí celou dobu snažili